

عکس ها سخن می گویند

کشتار در نوار غزه و نسل کشی فلسطینی ها

«بعنوان مثال فرض می‌کنیم که ما مایل به طرد حیوانات وحشی و درنده از کشوری هستیم طبیعی است که ما برای اینکار نیزه و پیکان بدست نخواهیم گرفت و به همانگونه که در قرن پانزدهم در اروپا عمل می‌کردند تنها به تعقیب جاپای خرس اکتفا نخواهیم کرد. مایک دسته شکارچی قوی و مجهز تشکیل خواهیم داد، ددان را شکار خواهیم کرد و به میان آنها بمبهای آتشزای قوی خواهیم انداخت.»

تئودور هرتزل در نوشته خود بنام «حکومت یهود»

«خانه‌ها ویران و به وسیله بولدوزر به تلی از خاک تبدیل شده‌اند، در حالی که ساکنین در خانه بوده‌اند، اجساد روی هم انباشته شده شبیه عروسک‌های بی جان می‌نماید. در بالای سر اجساد دیوار سوراخ سوراخ شده‌است و نشان میدهد که آنها تیر باران شده‌اند. در باغچه کوچکی دو زن شبیه دوکیسه گندم آرام خفته‌اند، نزدیک ویرانه‌های منزل سر نوزادی با چشمان زل زده دیده می‌شود، در نزدیکی آنها کودک دیگری پیچیده در قنداق بر روی زمین افتاده که جمجمه‌اش خرد شده‌است. در سوی دیگر، در یک بن‌بست جسد دو دختر یکی یازده ساله و دیگری چند ماهه، بصورت طاقباز بر روی زمین افتاده‌اند و پاهایشان با طناب بسته شده و سوراخی در ناحیه سر آنها دیده می‌شود، چند قدم آن طرف‌تر، در پای دیوار یک ساختمان که شماره ۴۲ و ۴۴ بر آن نوشته شده، هشت مرد تیرباران شده‌اند، در کوچه‌ای خاک آلود شانزده جسد بر روی هم انباشته شده‌اند، همگی در هم پیچیده شده‌اند، در نزدیکی آنجا، در حیاط کوچک یک ساختمان، زنی در حدود چهل ساله به صورت طاق باز خوابانده شده که پیراهنی‌نخی به تن دارد، دستمالی دور سرش پیچیده شده است و چشمانش به صورت زل زده باز مانده، گلوله‌ای به وسط سینه او زده شده است، در نزدیکی یک دکان کوچک جسد پیرمرد هفتاد ساله‌ای که سرش در خاک و خاشاک قرار دارد در حالی دیده می‌شود که دستانش هنوز به حالت التماس قرار دارد، جسد وی به سمت کفش‌های زنی که بخشی از بدنش در زیر آوارها پیداست، افتاده است، به این پیر مرد از فاصله بسیار نزدیک شلیک شده است، مادری، در حالی که نوزادش را در بغل می‌فشارد، گلوله‌ای در مغز هر دوی آنها شلیک شده‌است، زنان زیادی عریانند و پاهای و دست‌هایشان به پشت بسته شده‌اند، کودکی با جمجمه خرد شده غرق در خون، در کنارش شیشه شیر نیز دیده می‌شود، بر روی یک میز اطو قطعه قطعه شده جسدی به صورت دایره‌وار و به گونه‌ای که سرش در بالای بقیه اعضای بدنش گذاشته شده به دقت چیده شده است. آمار منتشر شده توسط «یونیسف» نشان می‌دهد که در مقابل هر جنگجوی کشته شده در طی جنگ‌های داخلی لبنان ده کودک کشته شده است. در صبرا و شتیلا احساس می‌شود که قاتلان شخصاً به کشتار کودکان دست زده‌اند. مادری با حالت کاملاً مایوسانه به روزنامه نگاران حاضر در محل می‌گوید: «من از آنها خواهش کردم که پسر پنج ساله‌ام را نکشند ولی آنها پاسخ دادند: «زمانی که او بزرگ شود یک تروریست خواهد شد. او را کشتند.» ...»

قسمتی از گزارش واشنگتن پست در باره :

«قتل عام صبرا و شتیلا را در سپتامبر ۱۹۸۲ بوسیله ارتش اشغالگر اسرائیل بسرکردگی شارون و بگین»

بمب‌های فسفری

تلویزیون الجزیره تصویرهایی را نشان می‌دهد از بمب‌هایی که فضای سفیدرنگی ایجاد می‌کنند. رسانه‌ها این بمب‌ها را از نوع فسفری اعلام کرده‌اند.

از ماده فسفر در سلاح‌های مختلفی استفاده می‌شود، از بمب‌های دودزا گرفته تا بمب‌هایی که می‌سوزانند و زخم‌های مهیبی ایجاد می‌کنند. فسفر، که در جوار اکسیژن، مشتعل می‌شود، تا مغز استخوان را می‌سوزاند؛ فضا را مسموم می‌کند و ۵۰ میلی‌گرم آن کفایت می‌کند برای اینکه یک انسان را بکشد، آن هم نه ناگهانی، بلکه در طول یک روز.

با وجود مشابهت بمب‌های فسفری به بمب‌های شیمیایی، آن را زیر این مقوله دسته‌بندی نکرده‌اند. منتصر بهجه، یک مدرس جوان دانشگاه الاقصی، در تلویزیون الجزیره شرح داده است که خانواده‌ی او چه کشیده است: «اسرائیلی‌ها شروع به شلیک با بمب‌های فسفری کردند. آنها به سوی محله‌ی نجار در شرق شهر غزه آتش گشودند. ما دو تن از اعضای خانواده‌ی مان را از دست دادیم. سوختگی‌ها بسیار دردناک‌اند. صحنه را نمی‌توان توصیف کرد، نمی‌توان توصیف کرد که پیکرها چگونه می‌سوزند.»

دویچه وله (صدای آلمان)

ISNA/PHOTO:AFP

ISNA/PHOTO:AFP

